

Vlasta Matonogová, ředitelka Základní umělecké školy Rychvald, říká: „Trému mám i jako ředitelka.“

Ani jako ředitelka Základní umělecké školy Rychvald se Vlasta Matonogová nezbavila trémy či možná pocitu odpovědnosti před každým vystoupením. Ten ji nutí cvičit ještě pilněji než její žáci. Vše si vyzkoušela také v polovině června před slavnostním koncertem učitelů a žáků k 55. výročí uměleckého školství v Rychvaldu, na kterém sklídila – za svůj klavírní výkon, a především za odpovědné vedení školy – aplaus všech diváků.

Jaké tedy byly přípravy?

Jako vždy pevné, klavírní duet jsme s kolegou Karlem Koláskou pilovali snad šest týdnů den co den. V pátek před koncertem jsme hráli skoro čtyři hodiny. I přesto jsem na podium měla trému...

Nebudu se ptát na hodnocení vašeho výkonu – ten ocenili bouřlivým potleskem diváci. Jaký ale máte dojem z celé akce?

Vynikající. Myslím, že to bylo důstojné završení oslav 55. výročí. Klobouk dolů před všemi, kteří vystoupili. Něst kůži na trh před svými kolegy je vždycky riskantní.

Takže naprostá spokojenost?

Trochu mě zklamalo to, že přišlo málo dětí, mám na mysli naše žáky. Bylo by od nich milé, kdyby přišli své kantory podpořit.

Do rychvaldské „zušky“ jste nastoupila jako učitelka v roce 1977. Jak se od té doby škola změnila?

Myslím, že k nepoznání. Tehdy jsme vyučovali jen čtyři hudební obory – klavír, housle, zpěv a zobcovou flétnu, k tomu výtvarný obor. Nic víc tady nebylo. Dnes máme navíc literárně dramatický obor a nepočítané dalších nástrojů, například kytaru, kontrabas, akordeon, klarinet, trubku, příčnou flétnu nebo lesní roh. Taký se – alespoň podle mého názoru – výrazně zlepšila kvalita výuky.

A jak se za tu dobu změnila děti?

Kdysi byly pokornější, pracovitější, více respektovaly učitele. A když už někdo do školy přišel, většinou vydržel celou docházku, tedy 13 let. Dnes si nás některé rodiny pletou s odkládacím zařízením a mnohem častěji než dříve se stává, že dítě po dvou třech letech skončí.

Čím to je, rodí se méně talentů?

Talentů je dost, ale chybí jim píle, pracovitost. Největší tragédií v naší profesi je talentované dítě, které je líné.

Takže počet žáků se snižuje.

Paradoxně se zvyšuje, za posledních deset let vzrostl počet žáků zhruba o stovku. Částečně je to tím, že jsme v posledních letech otevřeli nové pobočky v Dětmarovicích a Rychvaldu, a velký podíl na tom má také kvalita našich učitelů. Za některými z nich jezdí i děti z Orlové, Bohumína, Petřvaldu nebo Ostravy. Právě tím učitelů je největší devizou školy a proto bych jim chtěla poděkovat – jména jako Hana Indruchová, Radim Plšek, Katka Šmídová, Karel Koláska, Jaroslava Kutálková, Růžena Moleculesworth a Lenka Černíková-Vjaclovská se už teď nesmazatelně zapsala do historie rychvaldské ZUŠ. Samozřejmě děkuji i dalším, přístup našich kantorů k práci je výborný.

Pojďme zpátky do roku 2003, kdy jste se stala ředitelkou...

Tehdy jsem přebírala školu, ve které učili dva stálí zaměstnanci, zbytek tvořili studenti, důchodci, externisté... Věděla jsem, že pokud má škola fungovat, musím právě tohle změnit. Dnes máme osmnáct učitelů, z toho devět na plný úvazek.

Vraťme se ještě k žákům a jejich rodičům. Neodrazuje je výše školného?

I když v nadcházejícím školním roce zvyšujeme školné o sto korun, pořád patří k nejnižším v okrese.

Navíc si myslím, že v Rychvaldu nemůže žádné dítě strádat. Díky skvělým dobrovolníkům tady máme tolik kroužků, sportovních klubů a dalších organizací pro děti, že nám i v mnoha větších městech mohou závidět.

Jak bude podle vás fungovat ZUŠ Rychvald za pět let, když bude slavit 60. výročí?

Přála bych si, aby to bylo stejné jako teď. Aby nebylo hůř. Umělecké školství se totiž posouvá na vedlejší kolej, což není dobře. Mnoho lidí si myslí, že naším hlavním cílem naučit „děcka fídlat na housle“. Ale to poslání je daleko širší: vychovat kultivovaného, sebevědomého člověka, který si bude vědom, že umění by mělo být součástí života. Výukou v naší škole vedeme děti k poctivosti, pracovitosti, ohleduplnosti, k toleranci jiného názoru. To jsou vlastnosti, které se jim budou hodit celý život.

Vladislav Sobol